

GUTUNA

Karmele Igartua

Parisen, 2006ko martxoaren 2an

Urtarril hasierako aurkezpenen ezagutu zintudan, gainerako ikaskide guztiarekin batera, eta, bai, erreparatu nuen zure erakar-garritasunean; gutxitan gertatzen zait eta, aspaldian, ez. Goitik behera aztertu zintudan; segundo gutxi batzuetan irudikatu nuen zure izatea eta... gustatu egin zitzaidan.

Egun hartan, etortzen bezala, joaten ikusi zintudan, besterik gabe, bait bane-kien, ondo jakin ere, zer ez nuen nahi. Ez nuen nahi inork erakar nidezan; ez nuen ametsetan hasi nahi, badakidalako azkenean, ametsak oro ezereztu egiten direla; horregatik, etortzen bezala, joaten ikusi zintudan. Agurtu nindutenak agurtu nituen eta zu, agurtu gabe, joaten ikusi zintudan.

Ondorengo egunetan ez genuen klaseetan bat egin, areto ezberdinetan ikastea egokitu zitzaigun eta; ostegunean, ordea, halabeharrik bata besteari atzean esertzea ekarri zigun. Zu nire aurrean. Libre begiratu zintudan. Klasea bukatu eta atsedendian jarlekutik jaiki ginenean, zerbait galdetu zenidan; ni, esanak zioenari kasurik egin barik, zure ahotsean zintzilikatuta bezala gelditu nintzen eta, «bai» lotsatuaz begietara zuzendu nintzaizun... eta iruditu zitzaidan galderatik harantzagoko zerbait adierazi nahi zidatela zure begiek... eta, agian, nik, «bai» baino askoz gehiago esan nizun ostegun hartan. Lagunak Aratz deitu zintuen, gero, nire hatz erakusleak gelako ateko zerrandian aurkitu: Aratz Etxaburu Labrit. Asko gara Sorbonan euskaldunak.

Ilunabarrean, egunerokoa ireki eta... zer idatziko nuen ba?... ba... hori! Ez nuela sentitu nahi!

Gaur, oster, egunerokoaren aurrean geldirik nago, paperari begira, barruko berbak zela josi ez dakidala.

Poliki igaro dira egunak, asteak, berriz ere ostegun hau iritsi arte... Aurreko egunetan zu bazterrean lagatzeko ahalegine-tan ibili naiz; ez dut zure berririk izan. Ez dizut ninerik igorri; gaur, baina, disimulu antzean bilatu zaitut ikaskideen artean, bilatu, diot, bilatu; eta zuk zeuk aurkitu nauzu. Denbora labur bezain urduri eta estuan esan didazu, urrunetik, hitzik gabe, nik esan nahi izan dizudanaren bikoitza... Izar hautsetan batutako oparia eskaini didazu, eta... Zelan poztu den nire barrua! Amets jantzitan hurbildu zatzaikit, erotuaraziz gogoa; erantsi didazu bel-durra, negarra, eta, bihotza bete, biluztasun epelez jantzi...

...Eseri egin naiz lagunaren ondoan. Ordu eta erdi luzea aurretik barrukoak baretzeko... Baina zutitu egin zara irakasle-ak eskatuta eta Inteligentzia Emozionala-

ren inguruko lana azaldu diguzu, "L'intelligence Emotionale"... Zer eta norberak bere emozioak kudeatzeko gaitasunaren garrantziaz lezioa! Eta ni emozio baten punta-puntan. Sentimendua emozioaren ondoren geratzen den arrastoa dela esplikatut diguzu, emozioaren aldean lasaia baina iraunkorra. Autokontzientziaz ere hitz egin diguzu, sentitzen duguna zer den identifikatu beharraz eta zentzumenak sakonki sentitzearen onuraz...

Badakizu? Apropos niretako prestatua zirudien aurkezpenak, jarri dituzun adibideak... Bi aldiz begiratu zaitut hitzaldiak irau duen denboran; bietan irribarrea eman didazu...

Azalpena bukatu bezain azkar zutitu eta presaka alde egin dut, presaka bihotza, presaka burua, presaka oinak, presaka... sosegura, pisura. Gaurkoan ez zaitut joaten ikusi; gaurkoan agian, zuk ikusi nauzu, agurrik gabe, joaten.

Eskailerak binaka jaitsi ditut eta kalera irtetean haizea gelditu egin da, bide ertze-tako haritzen ostotsa isildu eta zeru laino-tuak begiak itxi ditu nire gainean. Distantzia gabeko denboran egin dut atearen beste alderainoko ibilbidea. Buruan, eta gogoan, eta azalean, eta entzutean, eta begietan... zu, zu, zu.

«Berebek ez dakite betik esaten barruak sentitzen duena...» idatzi dut egunerokoa.

Biharkoa irudikatzen ari nintzen telefonoa izan denean, «Aratz, seguru!»... Eta ez... Jaso ditudan berriek aurreikusita zirudien geroa aldatu dute, geroa aurreikusierik ez dagoela bermatuz, eta gutun hau arrazoitu.

...Banoa, Aratz... Ezinbestean. Bilbora. Etxera. Arazo larriak gurean.

Bukatu da Paris, eten ametserako denbora. Luzerako behar zuen bekaren aukera motz geratu da. Hala ere, hiru hilabete eskasean limurtu nau bizimodu anitza bezain paradoxikoa bereganatzen duen hiriak... eta zuk. Hasten den guztia bukatzen da, baina, eta, hasi gabekoa?... Ametsa zen eta ezereztu egin da.

Agian harritu egingo zara, Rose (konturatuko zara nire ondoan esertzen den rubia dela) idatzi honekin hurbiltzen zatzaizunean, baina, bera da zuregana iristeko bururatu zaidan aukera errazena eta ia bakarra.

Ez dakit... Hemen utzi nahi ditut neurek bakarrik diren esanak, zurekin, zuretako; hitzetatik harantzagokoak, berba barik adierazitakoak daramatzat nik zugandik.

Kalen Bengoetxea Irizar. Haritz-zabale-ta 18. Bilbo. Euskal Herria.

Karmele Igartua Bengoa. 1959an jaioa, Aretxabaletan. Irakaslea ofizios, irakurlea afizios, idazlegai, idatzi nahiaren ondorioz.

